

atter andre sagde, at det parlamentariske System var kørt fast, alt eftersom vedkommendes Temperament var til. Og den umiddelbare Følge deraf var da igen den, at man maatte antage det for det rigtigste, at Forsvarssagen blev henlagt, og at Tinget eller Lovgivningsmagten altsaa indtil videre tog fat paa andre Opgaver, som laa langt borte fra den nuværende Sag. Ved nærmere Overvejelse tror jeg imidlertid, man maa være enig om, at den Udvej var umulig for Folketinget. Det var ikke muligt for Folketinget at ende Forsvarssagens Behandling med at give blank op. Det kan ingen parlamentarisk Forsamling i Verden gøre, og vi kunne det heller ikke. En parlamentarisk Forsamling kan ikke ende Behandlingen af en saa stor Sag som denne med at konstatere sin egen Uenighed og Impotens, med mindre den vil finde sig i selv at blive undergravet i sin Autoritet og i, at selve Forfatningsordningen lider et alvorligt Knæk derved.

Det er denne Betragtning, der har ført til, at man fra forskellige Grupper her i Tinget har stræbt efter at komme til en Forstaaelse, saaledes at det vilde blive muligt at tilvejebringe et Forslag, der kunde samle saa mange om sig, at det enten kunde føres videre til Antagelse eller kunde blive et Grundlag for en Opløsning og en Appel til Vælgerne. Det er ligeledes klart, tror jeg, at der kun var een Vej, man i denne Henseende kunde gaa, nemlig den at samle sig om Resultatet af anden Behandling i Folketinget. Forhandlingen maatte da finde mellem de tre Grupper, der stod anden Behandling nærmest, og det er det, som er sket. De tre Grupper, som staa anden Behandling nærmest, have derfor enedes om en Forstaaelse, som nu er Offentligheden bekendt, og som jeg derfor ikke behøver nærmere at gaa ind paa eller gentage. Jeg tror desuden, at denne Forstaaelse er saa klar i sin Ordlyd og i sin Form, at der ikke vel kan være Tale om Misforstaaelse af Meningen enten af de enkelte Ord eller af Sætninger. Det er paa dette Grundlag, at Ministeriet har stillet sig; det er Forslag af denne Natur, Forslag paa Grundlag af denne Overenskomst, Ministeriet agter at føre videre her i Tinget enten til Vedtagelse eller, hvis det skulde være nødvendigt, til Opløsning.

For øvrigt er Ministeriets Stilling til Forslaget let at præcisere gennem to Hovedpunkter, to Hovedpunkter, som karakterisere Forslaget. Det ene af disse er Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning i 1922 — senest — og det dermed i Forbindelse staaende Forslag om, at Udgifterne til Vedligeholdelsen i Mellemtiden indskrænkes til det, de hidtil have været. Det andet karakteristiske ved det Forslag, vi forelægge, er, at det er et Neutralitetsforsvarsforslag, et Forslag, der gaar ud paa at sætte Landet i Stand til at opfylde